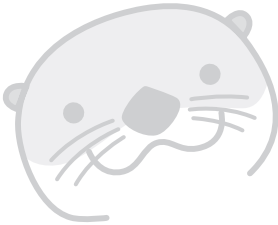

prism

ยักษ์ 鬼

อิมามุระ อายะ
เขียน

อภิญญา เทชะบุญไพศาล
แปล

กดซื้ออ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฉันรู้สึกสนใจเมื่อรู้ว่าเขาเป็นนักเขียนนิยายย้อนยุค
เพราะฉันชอบอ่านนิยายย้อนยุคเป็นประจำ นั่นเป็นต้นเหตุที่ทำให้เราได้รู้จักกัน
- อิมามุระ อายะ

คำนำสำนักพิมพ์

ยักษ์ คือสืบเรื่องสั้นสั้นประสาธ จากปลายปากกาของ อิมามุระ อายะ นักเขียนมากฝีมือ เป็นที่รู้จักในเมืองไทยและมีผลงานได้รับการแปลเป็นภาษาไทยมาแล้วหลายเรื่อง

ทุกเรื่องราวชวนให้คุณขนหัวลุกเมื่ออ่านจบ

เหตุได้อีกาจึงร้อง เหตุฆาตกรรมกับปริศนาลับที่เกินความคาดเดา

ทัดสี่มะซังอะโคโรชิตะ เลียงที่ได้ยินนั้นชัดเจนหรือเป็นเพราะหูแว่วไปเอง

บ้านดอกไซคลาเมน ความลับของดอกไซคลาเมนสีขาว และดอกไซคลาเมนสีแดง

ยักษ์ การเล่นซ่อนหาของมิตจังและเพื่อนๆ ที่กลายเป็นต้นเหตุของโศกนาฏกรรม

เส้นผมสีดำ ผมปริศนาที่ตามติดชีวิตของสามีเธอ

และอีกห้าเรื่องสั้น *ฝันร้าย*, *ดอกกุหลาบของอาจารย์เมย์*, *เซเรน*, *ระเหย* และ *บ้านริมทะเลสาบ* ที่สั้นประสาธคนอ่านตั้งแต่ต้นจนจบ

สืบเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงความดำมืดในจิตใจของมนุษย์ได้เป็นอย่างดี

หลังจากที่ผู้อ่านได้ตามหา *ยักษ์* มาจนพอสมควรแล้ว วันนี้สำนักพิมพ์ prism ได้พา *ยักษ์* กลับมาให้ได้อ่านกันอีกครั้งตามคำเรียกร้องของผู้อ่านทุกคน

คำนำผู้แปล

ความรู้สึกตอนอ่านหนังสือเล่มนี้ค่อนข้างแตกต่างกันทั้งก่อนแปล ระหว่างแปล และตรวจทานหลังแปล ความแตกต่างที่ว่าคือรู้สึกเปิดมุมมองหลายอย่างมากขึ้น สมัยก่อนไม่ค่อยชอบอ่านเรื่องสั้น เพราะรู้สึกว่าเนื้อหาจะรวบรัดไปหน่อย ชอบดื่มด่ำกับรายละเอียดเยอะๆ มากกว่า แต่พอมีโอกาสอ่านเรื่องสั้นมากขึ้นกลับรู้สึกว่าเป็นเสน่ห์อีกแบบหนึ่ง ผู้เขียนต้องเปิดเรื่องให้น่าสนใจ ดำเนินเรื่องให้กระชับและสรุปเรื่องให้คนอ่านเข้าใจและประทับใจ เรียกว่าวัดศักยภาพการเขียนของผู้เขียนได้ดีทีเดียว หนังสือเล่มนี้ก็อัดแน่นไปด้วยเรื่องสั้นคุณภาพ ยิ่งอ่านยิ่งประทับใจในความลึกซึ้ง อ่านแล้วขนลุกเบาๆ ตอนถึงบทสรุปแต่ละเรื่อง และยังประทับใจในความสัมพันธ์ของตัวละครคะ

อย่างไรก็ตามคิดว่าภาพรวมเป็นสไตล์สะท้อนขวัญแบบลึกๆ หวังว่าท่านผู้อ่านจะได้เพลิดเพลินกับเรื่องสั้นคุณภาพเหล่านี้ นะคะ

อภิญา เตชะบุญไพศาล

ตอนที่ 1

เหตุใดอีกาจึงร้อง

1

เช้าวันนั้นยานาเสะ โซอิจิ ลืมตาตื่นจากเสียงดังเป็นจังหวะเบาๆ เขาดูนาฬิกาข้างหมอนพบว่าเกือบเก้าโมงเช้าแล้ว ห้องนอนยามเช้าวันหยุดโดยมากเป็นแบบนี้เสมอ ภรรยาซึ่งนอนข้างๆ ลุกออกไปก่อน เขาลุกจากเตียงก่อนเปิดม่านให้แสงสว่างสาดเข้ามา เต็มห้องแบบญี่ปุ่นขนาดหกเสื่อ¹

เขาล้างหน้าแปรงฟันที่อ่างล้างหน้าก่อนเดินเข้าห้องรับประทานอาหารทั้งชุดนอน เห็นภรรยายืนหันหลังคาดผ้ากันเปื้อนกำลังเตรียมอาหารเช้า

เสียงที่ได้ยินดังเป็นจังหวะคั่นหูแท้จริงแล้วคือเสียงมีดทำครัวนั่นเอง เธอคงกำลังซอยต้นหอมญี่ปุ่น ได้กลิ่นซูปมิโซะอบอวลทั่วบริเวณ บนโต๊ะอาหารมีหนังสือพิมพ์กรอบเข้าพับวางอย่างเรียบร้อยอยู่ตรงที่นั่งประจำของยานาเสะ ยานาเสะ

¹หนึ่งเสื่อเท่ากับ 180 × 90 เซนติเมตร 1.62 ตารางเมตร หกเสื่อเท่ากับ 9.72 ตารางเมตร

คลื่นหนังสือพิมพ์ออกขณะอำปากหา

“อรุณสวัสดิ์”

เสียงมีดเจียบไปปักหนึ่งขณะภรรยาร้องทัก

“...อรุณสวัสดิ์”

ยานาสะตอบโดยไม่เงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์

ขณะไล่สายตาไปตามพาดหัวข่าวบนหน้าหนังสือพิมพ์เขาก็ได้ยินเสียงมีดทำดั่งจากชั้นสอง มาซาฮิโกะลุกชายตื่นแล้ว รายนี้ก็ลงมาถึงชุดนอนผมเผ้ายุ่งเหยิงจากการนอน

“อรุณสวัสดิ์” มาซาฮิโกะทักพร้อมกับแม่ด้วยน้ำเสียงสดใส

ยานาสะเงยหน้าจากหนังสือพิมพ์มองลูกชายด้วยอาการประหลาดใจเล็กน้อย

เพราะสองสามเดือนที่ผ่านมา มาซาฮิโกะไม่เคยตื่นเข้าขนาดนี้ในวันหยุด ปกติต้องตื่นหลังเที่ยงไปแล้ว เขามักจะตื่นมาด้วยท่าทางไม่เต็มใจอย่างเห็นได้ชัด แทบไม่เอ่ยปากทักทาย นั่งก้มหน้าก้มตากินอาหารเช้าคนเดียวเงียบๆ หลังกินเสร็จก็กลับขึ้นไปชั้นสองเจียบๆ พุดด้วยก็ตอบแบบไม่เต็มใจ เช่น “อืม” บ้าง “ไม่มีอะไรนี่” บ้าง “ทำนองนั้น” จนบทสนทนาขาดหายไปโดยไม่ทันรู้ตัว

สมัยประถมมาซาฮิโกะไม่ได้เป็นแบบนี้ เดิมทีเขามีนิสัยว่าเรียงกระตือรือร้นมีเพื่อนเยอะ ชอบเล่าเรื่องที่โรงเรียนให้ฟัง แม่ทางบ้านจะไม่ได้เอ่ยปากถาม แต่พอขึ้นชั้นมัธยมต้น...

“แม่ คามิยะบอกว่าจะย้ายโรงเรียนจริง ๆ ด้วยแหละ เห็นว่าจะไปอยู่กับพ่อที่ฮอกไกโด”

เมื่อได้ยินเสียงตืออกดีใจของมาซาฮิโกะ ยานาสะมองข้ามหนังสือพิมพ์ไปทางต้นเสียง เห็นสองแม่ลูกยืนเคียงไหล่กันอยู่

ในครัว มาซาฮิโกะสูงกว่าซาจิโกะมารยาอยู่หนึ่งช่วงศึระะ

ยานาเสะมองสองแม่ลูกแล้วนึกประหลาดใจ เพราะภาพของ ทั้งคู่ในความทรงจำของยานาเสะคือภาพซาจิโกะจูมมือมาซาฮิโกะ ตัวน้อย ลูกโตขึ้นขนาดนี้โดยที่เขาไม่ทันรู้ตัว...

“หรือ ก็ดีนี่”

“อืม”

“นี่ พอที อย่าขโมยกินสิ”

“นิดเดียวเอง”

“อย่ายื่นมือเข้ามาตอนแม่กำลังหันของสิ”

ยานาเสะยิ้มเพื่อนๆ ถึงตัวจะโตแต่อกก็ปุกปุยยื่นมือไปจก ของกินขณะแม่กำลังหันของก็ยังคงเป็นเด็กอยู่วันยังค่ำ

“ลูกยังไม่ได้ล้างหน้าเลยใช้มัยเนี่ย”

“ฮะ”

“รีบไปล้างหน้าล้างตาได้แล้ว”

“คร๊าบ”

มาซาฮิโกะถอยห่างจากข้างตัวแม่ก่อนเดินหายไปทางอ่าง ล้างหน้า

ยานาเสะผู้ถูกห้อมล้อมด้วยบรรยากาศอบอุ่นมีภรรยากับลูก อยู่พร้อมหน้าอย่างที่ไม่เคยรู้สึกนานแล้ว เขาเบนสายตากลับมา ที่หนังสือพิมพ์อีกครั้ง ก่อนจะสะดุดตาเข้ากับบทความหนึ่ง

“เหตุใดอีกจึงร้อง”

นั่นคือชื่อบทความที่เขียนโดยนักเขียนบทความหญิงชื่อดัง คนหนึ่ง

ใช่ว่าเขาสนใจเนื้อหาของบทความมากมาย แต่ยานาเสะ ผู้ติดนิสัยต้องกวาดสายตาอ่านให้ทั่วทุกมุมของหนังสือพิมพ์เท่าที่

เวลาจะอำนวย เขาเริ่มไล่สายตาไปตามมทความนั้น

“เหตุเกิดเมื่อวันก่อนตอนไปเที่ยวบ้านญาติในย่านชานเมือง โตเกียวทั้งครอบครัว ลูกคนเล็กที่กำลังจะขึ้นชั้นปอสองออกไปข้างนอกแล้วร้องไห้พุ่มพวยกลับเข้ามา ฉันแทบลืมหั้งยีนเมื่อเห็นลูกมีเลือดอาบหน้าเต็มไปหมด พอถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขาตอบว่าถูกอีกาไล่จิก

“ตกใจหมด เคยได้ยินเรื่องอีกาคุ้ยขยะอยู่บ่อย ๆ แต่คิดไม่ถึงว่ามันจะดุถึงขั้นทำร้ายคนด้วย โชคดีที่มีผู้หญิงคนหนึ่งผ่านมาช่วยเอาตัวเข้าปกป้อง ลูกจึงไม่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรง หญิงคนนั้นนอกจากจะช่วยลูกแล้วยังอุตสำหรับพามาส่งถึงหน้าบ้านด้วย”

อีกาเหรือ

บทความยังไม่จบ แต่ความคิดของยานาสะหยุดชะงักไปแวบหนึ่ง

จะว่าไปอีกา...

“เดี๋ยวนี้มาซาฮิโกะร่าเร่จขึ้นไ้หม้ย” ซาจิโกะพูดขณะวางชามแก้วใส่สลัดผักลงกลางโต๊ะ

“นั่นสิ ไม่รู้เกิดอะไรขึ้นที่โรงเรียน” ยานาสะเงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์ก่อนตอบ

“คือว่า...” ซาจิโกะอ้าอึ้งก่อนกลั่นใจพูดว่า

“ความจริงที่ผ่านมาฉันปิดไว้ไม่ให้คุณรู้ เด็กคนนั้นไม่ได้ไปโรงเรียนหรอก”

“คุณบอกว่าลูกไม่ได้ไปโรงเรียนเหรอ”

ยานาสะย่อนถามเพราะไม่เข้าใจสิ่งที่เธอพูด

“ตั้งแต่เข้าเดือนเมษายน... แกก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องตลอด”

“มีปัญหอะไรเหรอ”

“ไม่ใช่อาการเจ็บป่วยทางกายหรอก...”

ซาจิโกะอีกอึก

“เรื่องสำคัญขนาดนี้ทำไมถึงไม่บอกผม”

“ก็คุณออกจากบ้านแต่เช้ากว่าจะกลับก็ตึกดินทุกวัน วันหยุดก็ดูหนังเรื่อย ๆ ฉันหาโอกาสพูดไม่ได้ อีกอย่างมาซาฮิโกะก็กำชับไว้ว่าห้ามให้พ่อรู้เด็ดขาด...”

ยานาสะพูดไม่ออกไปโดยปริยาย

ภรรยาผิดที่ไม่เล่าให้ฟังก็จริง แต่ตัวเองก็ไมรู้ตัวเลยว่าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น ไม่สิ ใช่ว่าไม่รู้อะไรเลยเสียทีเดียว คิดเหมือนกันว่ามันแปลก ๆ เขารู้สึกว่าอยู่มาวันหนึ่งลูกชายที่เคยมีนิสัยกระตือรือร้นร่าเริงแจ่มใสค่อย ๆ เปลี่ยนไป

แต่เขามัวแต่คิดเอาเองว่า ภาวะแบบนี้คงแค่ช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้นเพราะสิ่งแวดล้อมรอบตัวลูกชายเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เดิมทีพวกเขาพักอยู่แมนชั่นในตัวเมืองใกล้ที่ทำงาน แต่พอมซาฮิโกะเข้าโรงเรียนประถมเขาก็ซื้อบ้านเดี่ยวในเมืองที่ ซานเมืองหลวงที่มีต้นไม้เขียวชอุ่ม

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาเขาต้องใช้เวลาเดินทางไปทำงานที่เดี่ยวถึงสองชั่วโมง ทำให้เขาหมดโอกาสกินข้าวกับครอบครัว

พร้อมหน้าพร้อมตาในวันทำงาน เขาใช้ชีวิตที่ต้องออกจากบ้านไปทำงานตอนเช้าตั้งแต่มาซาฮิโกะยังไม่ตื่น ตกตึกกว่าจะกลับถึงบ้านก็เลยเที่ยงคืนไปแล้ว ถึงอยู่บ้านเดียวกันแต่ก็แทบไม่มีโอกาสได้พบหน้าลูกชาย กระทั่งวันหยุดที่นานๆ จะได้เห็นหน้ากันที่แต่ก็แทบไม่ได้พูดคุยกัน วันเวลาแบบนี้กลายเป็นเรื่องปกติไปโดยไม่ทันรู้ตัว

“แต่ไม่ต้องห่วงหรอก” ซาจิโกะพูด

“เรื่องมันคลี่คลายแล้ว”

“คลี่คลายแล้ววั้นหรือ”

“ค่ะ คลี่คลายหมดแล้วทุกอย่าง”

ซาจิโกะยิ้ม

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่”

เมื่อยานาเสะตั้งท่าจะเค้นถามภรรยา มาซาฮิโกะก็กลับมาจากอ่างล้างหน้า เขาเอาน้ำลูบผมเผ้าที่กระเซิงจากการนอนให้เรียบร้อย ใบหน้าก็สะอาดสะอ้าน หน้าตาร่าเริงจนดูไม่ออกว่าเขาเคย “เก็บตัวอยู่ในห้อง” ตลอดช่วงที่ผ่านมา

“มาซาฮิโกะ ก่อนหน้านี้แกไม่ได้ไปโรงเรียนจริงหรือ”

เมื่อยานาเสะถาม ใบหน้าของมาซาฮิโกะเข้มึงเกร็งขึ้น แต่เพียงแวบเดียวเขาก็ตอบสั้นๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มว่า “อืม”

“ทำไมที่ผ่านมาถึง...”

เขาพูดค้างอยู่เท่านั้น

“ตอนนี้อย่างไรแล้ว เพราะหมอนั้นไม่อยู่แล้วทุกคนเลยกลับมาเป็นเหมือนเดิม”

มาซาฮิโกะลากเก้าอี้ข้างแม่ออกมา นั่งก่อนตอบพลางหยิบตะเกียบ

“หมอนั้นเหรอ”

“คามิยะไง”

“คามิยะ...”

บางอย่างตื่นยุคยึกอยู่ในความทรงจำของยานาเสะ

“ก่อนหน้านี้เคยเล่าให้ฟังแล้วนี่ ตอนมอหนึ่งมีคนที่ชอบ
ทำตัวเป็นหัวโจก ทำพิธี ‘เหยื่อสังเวย’ ไง”

“เหยื่อสังเวยเหรอ”

“ลืมนแล้วเหรอ”

“อ้อ เปล่า...”

“อะไรกัน พ่อลืมาได้ยังไง จะว่าไปตอนนั้นพ่อพูดแบบนั้น
เพราะฤทธิ์เหล้าล่ะมั้ง”

“พูดเรื่องอะไรกัน...”

“พ่อว่าผมเป็นเดนมนุश्य์ไง”

3

“เดนมนุश्य์...”

ยานาเสะพึมพำด้วยอาการงงง เราเคยว่าลูกรุนแรงแบบนั้น
ด้วยหรือ เขาพยายามนึกแต่นึกไม่ออก

“ตอนผมเผลอจับมอหนึ่งไป ระหว่างนั่งกินข้าวเย็นกันอยู่
พ่อก็ถามว่าที่โรงเรียนเป็นยังไงบ้าง พ่อผมเล่าว่า ในห้องมีการ
กลั่นแกล้งเหมือนเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่งที่เรียกว่า ‘เหยื่อสังเวย’...”

“กลั่นแกล้งนั่นเหรอ”

ยานาเสะคันความทรงจำ เหมือนจะนึกบางอย่างออก แต่ก็

นี่ก็ไม่ออก ประหนึ่งมีหมอกปกคลุมในสมอง

“ถึงจะบอกว่าเป็นการกลั่นแกล้ง แต่ก็ไม่ใช่การทำร้ายร่างกาย เตะต่ออะไรแบบนั้น แค่มิทำอะไรเลย ไม่ทำอะไรเลยโดยสิ้นเชิง เขาจะเลือกเป้าหมายในห้องมาหนึ่งคน โดยคามิยะเป็นคนเลือก พวกเขาจะเรียกเป้าหมายรายนั้นว่า ‘เหยื่อสังเวย’ และทุกคนในห้องจะเพิกเฉยใส่เขา ทำเหมือนเขาเป็นอากาศธาตุไม่มีตัวตน ห้ามใครคุยกับเขา ถ้าเขามาคุยด้วยก็ห้ามตอบ ส่งเมลถึงกันก็ไม่ได้ ห้ามคบเป็นเพื่อน ทำเพิกเฉยใส่ไปเรื่อย ๆ ถ้ามีใครแหก ‘กฎ’ นี้ เช่นไปคุยกับ ‘เหยื่อสังเวย’ หรือไปเล่าให้อาจารย์ฟัง คนคนนั้นจะถูกจับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ รายต่อไป”

มาซาฮิโกะเล่าไปเรื่อย ๆ ระหว่างกินข้าวเหมือนเป็นเรื่องของคนอื่น ยานาสะเห็นหน้าลูกชายขณะเล่าเรื่องนี้แล้วนึกออกในที่สุดจริงด้วย ตอนนั้นเขาคัดมเหสีเข้าไปนิดหน่อย อาจเป็นเพราะฤทธิ์เหล่าทำให้เขาฉุนเฉียวขึ้นมาเมื่อเห็นลูกชายเล่าเรื่องการกลั่นแกล้งประหลาด ๆ เหมือนเป็นเรื่องของคนอื่นไม่เกี่ยวข้องกับตัวเอง

“มาซาฮิโกะแค่เล่าเรื่องที่โรงเรียนให้ฟัง แต่พอฟังแล้วจู่ ๆ คุณก็โกรธขึ้นมา” ซาจิโกะพูด

“เพื่อนร่วมห้องกลั่นแกล้งคนอื่นร้ายกาจแบบนั้นแล้วแกมัวทำอะไรอยู่ ร่วมวงสนุกไปกับเขาด้วยหรือไง คุณพูดกับลูกแบบนี้”

“...”

“ผมไม่ได้ร่วมวงกับพวกเขา แกมยังสงสารคนที่ถูกจับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ ด้วย แต่ถ้าผมแหก ‘กฎ’ ผมก็就会被จับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ รายต่อไป เลยจำต้องเงียบไว้ อีกอย่างมีข่าวลือว่าแม่คามิยะทำงานกลางคืนและสนิทกับพวกแก๊งอันธพาลด้วย ผม

จะไปสู้กับเจ้าพวกนั้นได้อย่างไร”

มาซาฮิโกะวางตะเกียบก่อนพูดขณะจ้องหน้ายานาเสะตรง ๆ ว่า

“พอผมพูดแบบนี้ พ่อก็ตบตีตะแถมตวาดว่า แก็งอันธพาลแล้วยังไง เพราะเรามัวแต่กลัวพวกมันถึงได้ถูกหยาม แกลงเป็นลูกผู้ชายอยู่อีกหรือ เห็นคนอ่อนแอถูกกลั่นแกล้งแต่ทำเป็นไม่เห็นแบบนี้มันไม่ใช่ลูกผู้ชาย ไม่ใช่মনุษย์ แกมันก็แค่เดนมนุษย์ จันจำไม่ได้ว่าเลี้ยงให้แกโตมาเป็นเดนมนุษย์แบบนี้”

ยานาเสะฟังลูกเล่าด้วยอารมณ์มีนง ถึงจะเมาแต่ตัวเองพูดจากรุนแรงถึงขั้นนี้เขี้ยวหรือ อาจเป็นเพราะนาน ๆ ได้กินข้าวเย็นด้วยกันพร้อมหน้าพร้อมตาเลยอยากแสดงความเห็นพอให้เห็นเท่านั้นเอง หลักฐานคือยานาเสะลืมสิ่งที่ตัวเองพูดไปจนหมดสิ้น

“มาซาฮิโกะเสียใจมากที่ถูกคุณตวาดใส่แบบนั้น ใช่ว่าลูกอยากทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ หลังจากกลุ่มอกกลุ่มใจว่าจะทำยังไงดีวันรุ่งขึ้นเด็กคนนี้ก็...” ซาจิโกะหยุดพูด

“ช่างเถอะแม่ เดี่ยวผมเล่าเอง” มาซาฮิโกะปรามแม่

“วันต่อมาผมไปโรงเรียนและเข้าไปคุยกับคนที่ถูกจับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ ผมบอกเขาว่า ‘จากนี้ไปเรามาเป็นเพื่อนกันเถอะ’”

“ผมก็คิดมานานแล้วเหมือนกันว่าต้องมีใครสักคนยุติเรื่องแบบนี้เสียที ได้ยินว่าคามิยะทำ “พิธีกรรม” แบบนี้มาตั้งแต่สมัยประถม ถ้าปล่อยไว้แบบนี้หมอนี่ก็คงทำต่อไปเรื่อย ๆ คนที่ถูกจับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ แรก ๆ ก็ยังทนไหว แต่ไม่นานก็เลิกมาโรงเรียน เห็นว่าบางคนก็ย้ายโรงเรียนไป มีข่าวลือว่าบางคนถึงขั้นฆ่าตัวตายเลยด้วย ผมตัดสินใจแล้ว พ่อพูดถูก เห็นเหตุการณ์แบบนี้แล้วทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้คือคนชั่วลาด ผมจะหยุดมันเอง ทุกคนกลัว

คามิยะ พูดย้ำให้ถูกก็คือกลัวแก๊งอันธพาลที่หนุนหลังคามิยะเลย ยอมทำตามคำสั่งเขา ถึงจะเป็นแก๊งอันธพาลก็คงแค่อุปถัมภ์เฉยๆ แต่ผมตระหนักได้ว่ามันเป็นพฤติกรรมสะกดจิตหมู่รูปแบบหนึ่ง เขาก็แค่พยายามครอบงำทุกคนด้วยการทำให้หวาดกลัวเท่านั้น ถ้ามีใครสักคนปรบมือดังแปะพร้อมพูดว่า ‘นี่มันก็แค่มายากล เท่านั้นเอง’ ทุกคนน่าจะตาสว่างได้สติกัน”

“...”

“ผมเลยทำแบบที่บอก เข้าไปคุยกับคนที่เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ พร้อมบอกทุกคนว่า เราเลิกพิธีกรรมประหลาดนี้เสียทีเถอะ เลิกจับใครมาเป็น ‘เหยื่อสังเวย’ เสียที”

“แกกล้าพูดแบบนี้ด้วยเหรอ” ยานาสะมองลูกชายด้วยความภาคภูมิใจ

“กล้าพูดสิ กลัวอยู่เหมือนกัน แต่ผมก็พูดออกไปจนได้ ทุกคนเงียบกันไปหมด เหลือบมองสีหน้ากันและกันดูเหมือนสับสนทำตัวไม่ถูก คนที่สนุกกับการเล่น ‘เหยื่อสังเวย’ มีอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่ไม่ชอบใจกับการกระทำแบบนี้หรอก ความจริงก็อยากเลิกกันทั้งนั้น ถ้ามีใครเปิดประเด็นขึ้นมาทุกคนคงเห็นด้วย ผมคิดแบบนี้ แต่ตอนนั้นเอง คามิยะที่นั่งเอาขาสองข้างพาดโต๊ะแถวหลังสุดคอยสังเกตการณ์ด้วยรอยยิ้มเย้ยหยันก็พูดขึ้นว่า ‘ใครอยากประกอบพิธีกรรมเหยื่อสังเวยต่อยกมือขึ้น’ จบคำถามทั้งห้องเงียบกริบ จากนั้นคนในห้องค่อยๆ ยกมือขึ้นทีละคน สุดท้ายกระทั่งคนที่ถูกจับให้เป็น ‘เหยื่อสังเวย’ ก็ยกมือขึ้นอย่างขลาดๆ ด้วย”

“...”

ยานาสะจนคำพูด

“คามิยะรอดูว่าคนทั้งห้องยกมือขึ้นหมดแล้วจึงพูดทิ้งท้ายว่า ‘เท่านี้ก็ป็นอันสรุปได้ว่าเราจะประกอบพิธีกรรมเหยื่อสังเวยกันต่อ และ ‘เหยื่อสังเวย’ รายต่อไปก็คือยานาเสะ มาซาฮิโกะเนอะ’”

4

“ผมกลายเป็น ‘เหยื่อสังเวย’ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา คนที่เคยคบ เป็นเพื่อนเล็กคุยกับผมทุกคน ไม่มีใครส่งเมลมาด้วย ไม่มีใคร ยุ่งกับผม ผมถูกเพิกเฉยประหนึ่งคนไร้ตัวตนต่อเนื่องเรื่อยมา ไม่ใช่แค่ในชั้นเรียน แต่คามิยะยังไปชวนในชมรมให้เมินผมด้วย ถึงโดนแกล้งแบบนี้ผมก็ยังอดทนไปโรงเรียน โดยคิดว่าถ้าขึ้น มอสองเปลี่ยนห้องแล้วสถานการณ์น่าจะเปลี่ยน แต่ขึ้นมอสองแล้ว ก็ยังคงไร้การเปลี่ยนแปลง ซ้ำหนักข้อขึ้นอีก ผมต้องอยู่ห้องเดียวกับคามิยะ แถมอาจารย์ที่ปรึกษายังเป็นคนหนุ่มที่สนุกกับการเล่น ‘เหยื่อสังเวย’ แทนที่จะปรามเขากลับเป็นคนเริ่มเอง ตอนขานชื่อ ก็ตั้งใจไม่อ่านชื่อผมบ้าง ผมทนไม่ไหวเลยเลิกไปโรงเรียน”

“ซาจิโกะ เธออยู่บ้านทุกวันไม่รู้เรื่องนี้ได้อย่างไร” ยานาเสะขึ้น เสียงเป็นเชิงพาลใส่ภรรยา

ซาจิโกะเป็นแม่บ้านเต็มตัว ไม่ได้ทำงานนอกบ้านเหมือนตัวเอง น่าจะมีเวลาอยู่กับลูกนานกว่า แต่กลับไม่รู้ถึงความเปลี่ยนแปลงของลูกชายได้อย่างไร เขานึกอยากตำหนิภรรยาที่ปล่อยปละละเลยลูกมาถึงขั้นนี้

“ฉันรู้สึก รู้ทันทีเลย ตั้งแต่ช่วงตุลาคมปีที่แล้วจู่ๆ ลูกก็พูดน้อยลง ฉันเห็นว่าเขาดูแปลกเพราะเหมือนคอยปิดกั้นตัวเอง พอ

ถามลูกก็เล่าให้ฟัง”

“รู้แล้วทำไมเธอไม่ทำอะไร”

“แม่ช่วยผมแล้ว แม่ทำทุกอย่างที่แม่จะทำได้แล้ว” มาซาฮิโกะพูดปกป้องซาจิโกะ

“แรกสุดฉันไปพบอาจารย์ที่ปรึกษาตอนมอหนึ่งเล่าเหตุการณ์ให้เขาฟังแล้วขอคำปรึกษา แต่อาจารย์ที่ปรึกษาเฉยเมยมาก เขาบอกว่า ได้สอบถามข้อเท็จจริงจากเด็กในชั้นเรียนซึ่งรวมถึงคามิยะด้วย ได้ความว่า ‘เหยื่อสังเวท’ เป็นการเล่นกันรูปแบบหนึ่งในหมู่เด็กนักเรียนด้วยกัน ไม่ใช่การกลั่นแกล้ง ไม่ใช่เรื่องที่ถูกครอจะต้องออกหน้า เดี่ยวเบื่อก็คงเลิกเล่นกันไปเอง ว่ากันง่าย ๆ แบบนี้เลย ผู้กระทำอาจมองว่าเป็นการ ‘เล่น’ ก็จริง แต่ผู้ถูกกระทำไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นการ ‘เล่น’ ด้วยเลย”

“ได้คุยกับพ่อแม่เด็กหรือเปล่า พ่อแม่ของเด็กที่ชื่อคามิยะนะ”

ยานาเสะถาม ซาจิโกะพยักหน้าตอบ

“แน่นอนฉันไปคุยกับเขามาแล้ว คิดว่าที่โรงเรียนคงช่วยอะไรไม่ได้แล้ว เลยตัดสินใจจะไปคุยกับพ่อแม่ของคามิยะให้รู้เรื่อง ครอบครัวของคามิยะพ่อแม่หย่ากัน เขาอาศัยอยู่กับแม่ตามลำพังเพียงสองคน แม่เป็นมามาซึ่งรับจ้างในคลับแห่งหนึ่ง เห็นว่ากลางคืนเธอไม่อยู่บ้าน ตอนกลางวันฉันเลยไปหาที่แมนชั่นตามที่อยู่ที่ได้จากมาซาฮิโกะ”

“เมื่อไร”

“เมื่อไรเธอ...ปีที่แล้วโน้”

ซาจิโกะเงยไปพักหนึ่งก่อนพูดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

“แม่คนนี้ร้ายกาจยิ่งกว่าอาจารย์ประจำชั้นเสียอีก เธอบอกว่า

ยุ่ง เตี้ยจะต้องออกไปทำงานที่ร้าน แทบไม่มองหน้าฉันด้วยซ้ำ เธอ
พูดกลางหันหน้าเข้ากระจกแต่งหน้าไปด้วย ท่าทางเหมือนพูด
แบบขอไปที ฉันถึงขั้นก้มหัวขอร้องไห้คนเป็นแม่ช่วยบอกลูก
ให้เลิกพฤติกรรมกลั่นแกล้งแบบนี้เสียที แต่แทนที่เธอจะขอโทษ
กลับบอกว่าก็แค่เด็กเขาเล่นกัน ผู้ใหญ่เข้าไปยุ่งทำไมน่าสมเพช
ที่ลูกคุณถูกเพื่อน ๆ เมินเพราะนิสัยเขามีปัญหาหรือเปล่า ถ้า
ไม่พอใจโรงเรียนนี้ย้ายไปเรียนที่อื่นก็ได้นี่ แถมถามต่อว่า
“คุณนายเป็นแม่บ้านอย่างเดียวไม่ได้ทำงานเหรอ” พอฉันตอบ
ว่า “ใช่” เธอก็พูดพลางหัวเราะเสียงดังว่า “เหมตึ๊งเลย คนที่
สถานภาพมั่นคงมีสามีคอยหาเลี้ยงปากท้องนี่คงว่างจัดเลยคิด
ได้แต่เรื่องลูกสินะ” พอได้ยินแบบนี้ฉันจุนจุนขาดโดยไม่ทันรู้ตัว

ซาจิโกะชะงักไปดูเหมือนตกใจ

“...ฉันคิดว่าคุยกับคนพรรคนี้อีกไม่ได้อะไร เลยกลับออก
มา”

“ทำไมไม่เล่าให้ผมฟัง ทั้งครูทั้งแม่เด็กเห็นเธอเป็นผู้หญิง
เลยได้ที่ ถ้าพ่อเป็นคนพูดพวกนั้นคงยอมหน่อย”

“ก็บอกแล้วไง ฉันอยากปรึกษาคุณ แต่ทุกวันนี้แค่ไปทำงาน
คุณก็ดูเหนื่อยอ่อนมากแล้ว แถมคุณพูดอยู่ตลอดเวลา เรื่องในบ้าน
ให้เธอจัดการทั้งหมดเลย”

“...”

“แต่ไม่เป็นไรแล้ว เพราะเรื่องทุกอย่างคลี่คลายแล้ว” ซาจิโกะ
พูดด้วยสีหน้าสดชื่น

“คามิยะจะเป็นฝ่ายย้ายโรงเรียนไปเอง เพราะแม่ถูกฆ่าตาย”

แม่ถูกฆ่าหรือ

ยานาสะงุกใจคิดขึ้นได้

ตอนได้ยินนามสกุล “คามิยะ” จากปากมาซาฮิโกะเขารู้สึกเหมือนคุ่นนามสกุลนี้อยู่ในความทรงจำ ตอนนี่เขารู้แล้วว่าเพราะอะไร

เมื่อเร็ว ๆ นี้เกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นในเมืองที่พวกเขาอาศัยอยู่ รู้สึกผู้ตายจะชื่อคามิยะ มิซาเอะ

คดีนั้น...

ข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์สรุปได้ว่า ลูกชายพบศพผู้ตายในสภาพเกือบเสียชีวิต เขากลับบ้าน สภภาพศพถูกฆาตกรรมโดยใช้ของแข็งฟาดศีรษะก่อนรัดคอด้วยถุงนอน ใบหน้าทารองพื้นอยู่บางส่วน โดยศพถูกพบอยู่ข้างใต้เครื่องแปง จึงสันนิษฐานได้ว่าคนร้ายเข้าลู่วิ่งและฆาตกรรมขณะผู้ตายกำลังแต่งหน้าโดยหันหน้าเข้าหากระจก ก่อนถอดเสื้อผ้าผู้ตายออก

ไม่พบร่องรอยงัดแงะตามประตูหน้าต่าง ประกอบกับไม่พบร่องรอยการรื้อค้นทรัพย์สิน แต่พบชุดชั้นในกับเสื้อคลุมถูกถอดทิ้งอยู่ข้างศพ จึงสันนิษฐานได้ว่าอาจเป็นอาชญากรรมเพื่อหวังขึ้นใจโดยคนรู้จัก ไม่ใช่การปล้นชิงทรัพย์ แต่ยังจับคนร้ายไม่ได้

ตอนได้ยืนคดีนี้เขาคิดว่าเป็น “คดีชู้สาว” ทั่วไป ไม่ได้สนใจใคร่รู้เป็นพิเศษ แต่ที่สนใจเพราะเกิดเหตุขึ้นในเมืองที่อาศัยอยู่

คิดไม่ถึงว่าผู้ตายจะเป็นแม่ของเพื่อนร่วมชั้นที่กลั่นแกล้งมาซาฮิโกะ...

“ผมว่าต่อให้เจ้าคามิยะย้ายไปออกไปไหนก็คงเล่น ‘เหยื่อ
สังเวย’ ที่โรงเรียนใหม่อีกแน่”

มาซาฮิโกะพูด แต่ลักษณะการพูดของเขาเป็นการพูดกับ
แม่ ไม่ใช่พ่อที่อยู่ในอาการใจลอยทางหนังสือพิมพ์ค้างไว้
“งั้นเธอจะ”

“ก็สำหรับหมอนั้น ‘เหยื่อสังเวย’ เป็นเหมือนการหาเพื่อน
อย่างหนึ่ง”

“หาเพื่อนเธอ”

“ใช่ ที่แรกผมไม่เข้าใจความรู้สึกของหมอนั้นเลยสักนิด
‘เหยื่อสังเวย’ มันสนุกอะไรนักหนา ทำให้เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่ง
โดดเดี่ยวมันสนุกตรงไหน แต่ระหว่างที่ผมต้องกลายเป็น ‘เหยื่อ
สังเวย’ ขณะที่ผมต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวตลอดเวลา ผมก็รู้สึก
เหมือนจะเข้าใจความรู้สึกของหมอนั้นขึ้นมาบ้าง หมอนั้นคงรู้สึก
โดดเดี่ยว ถึงจะมีลิวลิวที่ขมขูให้ทำตามได้ แต่เขาไม่มีเพื่อน
ที่แบ่งปันความรู้สึกให้กันได้เลยสักคน คงเหงามาก พ่อกับแม่
ก็หย่ากันไปนานแล้ว แถมแม่ยังคงผู้ชายเข้าบ้านไม่ซ้ำหน้าอยู่
บ่อยๆ ละหะไปหมด โดดเดี่ยวจากเพื่อนบ้าน เห็นว่าตั้งแต่
สมัยเด็กหมอนั้นไม่เคยเล่นกับเด็กแถวบ้านเลย เขาคงอิจฉา
ริษยาครอบครัวปกติ กับเพื่อนร่วมชั้นที่มีเพื่อนปกติเอามากๆ
เขาจึงเลือก ‘เหยื่อสังเวย’ เพื่อให้คนคนนั้นลิ้มรสความรู้สึกแบบ
เดียวกับตัวเอง”

มาซาฮิโกะพูดต่อไปเรื่อยๆ

“แต่หมอนั้นเข้าใจผิด การมีพ่อแม่เป็นครอบครัวปกติ แต่
บางครอบครัวถึงจะดูปกติในสายตาคนนอกแต่ความจริงไม่ปกติ
เอามากๆ ว่าแต่คำว่าปกติคืออะไร มีพ่อแม่อยู่ด้วยกันทั้งคู่ถึง

เรียกว่าปกติขึ้นหรือ ถ้าเหลือพ่อหรือแม่แค่คนเดียวหมายความว่าไม่ปกติหรือไม่ ความปกติที่ว่ามันอยู่ที่ไหนกันแน่ อย่างบ้านเรา พ่อกับแม่อยู่ด้วยกัน มองจากสายตาคอนน็อกอาจดูเป็นครอบครัวปกติ แต่พ่อเอาแต่ทำงานจนแทบไม่มีเวลาอยู่บ้าน ในสภาพความเป็นจริงก็เหมือนครอบครัวที่มีแต่แม่กับลูกนั่นแหละ เหมือนบ้านหมอนั่นไม่มีผิดเลยนะแม่”

“...”

“เด็กที่บ้านเป็นแบบนี้มีอีกเยอะแยะ เด็กที่พ่อต้องไปทำงานต่างถิ่นเป็นเวลานาน เด็กที่ภายนอกครอบครัวดูอบอุ่นแต่ความจริงแล้วแยกกันอยู่ หรือเด็กที่ถือบุญแก่บ้านดูแลตัวเองเพราะพ่อแม่ทำงานทั้งคู่ ไม่มีเด็กคนไหนอยู่ในสภาพปกติหรอก แทบไม่มีเด็กคนไหนใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวที่มีความสุขเลยด้วย ทุกคนเหงากันทั้งนั้น เลยคิดว่าอย่างน้อยก็อยากมีเพื่อนที่โรงเรียนบ้าง แต่หมอนั่นกลับคิดว่าตัวเองโดดเดี่ยวอยู่คนเดียว”

“มาซาฮิโกะ...”

“ผมไม่สงสารหมอนั่น ผมเข้าใจความรู้สึกเขา แต่ไม่มีวันยกโทษให้เด็ดขาด ไม่ถึงกับสมน้ำหน้าที่เขาต้องเจอเรื่องแบบนั้น แค่นี้ก็สงสาร พุดแบบนี้พ่ออาจจะโกรธผมอีกก็ได้ ผมไม่เห็นด้วยกับการฆาตกรรมแน่นอน แต่บอกตามตรง ผมรู้สึกขอบคุณคนร้ายที่ช่วยฆ่าแม่ของหมอนั่นให้”

“...”

“เพราะมันทำให้ผมหลุดพ้นจากสภาพนั้นมาได้ เพราะแม่เขาตายเลยทำให้ต้องย้ายโรงเรียน ทำให้ผมไปโรงเรียนได้อีกครั้งเหมือนประจวบเลยนะครับ ปัญหาที่ครูหรือพ่อแม่แก้ไขให้ไม่ได้ “ฆาตกรผู้นำชิงชัง” กลับเป็นคนจัดการให้”

มาซาฮิโกะพูดพร้อมยิ้มบาง ๆ ขณะจ้องหน้าพ่อเซมิง ยานาเสะเสียวสันหลังวาบเมื่อเห็นสายตาเย็นเยียบของลูกชาย เขารู้สึกว่านี่เป็นครั้งแรกที่เห็นลูกชายพูดจาแล้วใช้สายตาแบบนี้

“มีเพลงที่ร้องว่าคนเรายิ่งทุกข์ก็ยิ่งอ่อนโยนต่อผู้อื่นใช่ไหม โทหกทั้งเพ ผมผ่านประสบการณ์นั้นมาแล้วด้วยตัวเองถึงเข้าใจ คนเราถึงลิ้มรสความทุกข์ก็ไม่อ่อนโยนขึ้นหรือก ซึโกะขึ้นต่างหาก ยิ่งผ่านประสบการณ์ทุกข์ยากลำบากมากเท่าไรก็ยิ่ง ซึโกะใส่คนอื่นมากขึ้นเท่านั้น ไม่ได้อ่อนโยนขึ้นหรือก แค่นี้วิซาช ซึโกะสร้างทำเป็นอ่อนโยนติดตัวมาเท่านั้น”

มาซาฮิโกะพูดขณะจ้องยานาเสะด้วยดวงตาใสกระจ่าง เหมือนน้ำ

“พ่อรู้มั๊ย ดูเหมือนการกลั่นแกล้งไม่ได้มีแต่ในโลกของเด็กหรือกนะ”

“หา...”

“ระหว่างที่ผมไม่ได้ไปโรงเรียน ผมเล่นอินเทอร์เน็ตอยู่บ้านตลอด ลองเสิร์ชคำว่า ‘การกลั่นแกล้ง’ หรือ ‘การเก็บตัว’ เลยได้อ่านเว็บบอร์ดกับเว็บไซต์หลายเว็บ ในโลกอินเทอร์เน็ตมีคนที่ไม่โดนแบบผมเยอะพอตัว ที่น่าตกใจคือในจำนวนคนที่ถูก ‘กลั่นแกล้ง’ จนกลายเป็นคน ‘เก็บตัว’ มีมนุษย์เงินเดือนวัยตั้งแต่สี่สิบกว่าไปจนถึงห้าสิบกว่าด้วย เยอะหนอยกก็พวกที่อยู่ในตำแหน่งผู้บริหารระดับปฏิบัติการ บางคนทำงานอยู่ในบริษัทยักษ์ใหญ่ ถึงจะเรียกว่า ‘การกลั่นแกล้ง’ แต่ก็ได้เป็นปัญหาส่วนตัวกับเจ้านายหรือเพื่อนร่วมงาน แต่ดูเหมือนบริษัทจะเป็นผู้ชกโยเยอยู่เบื้องหลังด้วย พนักงานวัยกลางคนที่ทำงานมาหลายสิบปี เงินเดือนสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ และเป็นประโยชน์ต่อบริษัทน้อยลงทุกทีก็เหมือนเป็น ‘ภาระ’

ของบริษัทนั่นเอง บริษัทอยากให้ออกไปเสียที่แต่ทำไม่ได้เพราะ มีสภาพแรงงานคอยคุ้มครองสิทธิอยู่ บริษัทจะไล่่ออกตาม อำนาจใจไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีต่างๆ กัดดัน ให้ย้ายไปทำงานที่โน่นที่ ที่นั่นที่นั่นที่นั่นไม่ได้จำเป็นอะไรมากมาย กลับกันบ้างก็ไม่ป้อนงาน ปล่อยให้ว่างจนไม่รู้จะทำอะไร บีบให้เครียดมากๆ จนทำให้เจ้าตัว เป็นฝ่ายขอลาออกไปเอง แบบนี้มันก็คือ ‘การกลั่นแกล้ง’ โดย สมบูรณ์แบบเลยนะ”

“...”

“ตอนนี้พ่ออายุสี่สิบห้าแล้วไซ้มัย เป็นผู้จัดการแผนก หรือไงนะ ระวังตัวไว้หน่อยนะ ถ้าพ่อโดน ‘แกล้ง’ แบบนั้นไม่ต้อง ทำเทอดทนเพื่อครอบครัวหรอก ลางานมาเก็บตัวอยู่บ้านได้เลย ถึงพ่อจะกลายเป็นแบบนี้ผมก็ไม่ว่าพ่อทำตัวไม่สมเป็นลูกผู้ชาย หรือเป็นเดนมมนุษย์หรอก เก็บตัวอยู่ในบ้านตามใจชอบจนกว่า จะหางานใหม่ได้ก็ได้”

ยานาสะจนคำพูด จู่ๆ มาซาฮิโกะก็เปลี่ยนเรื่องคุยด้วย น้ำเสียงร้ายแรง

“อ้อ จริงสิแม่ บ่ายวันนี้เพื่อนผมจะมาเที่ยวบ้านได้มัย”

“เพื่อนมากี่คนล่ะ”

“สามคน”

“ได้สิจ๊ะ เตียวแม่ทำอาหารสุดฝีมือไว้เลี้ยงเพื่อนๆ เลย”

“จริงเหรอ”

มาซาฮิโกะยิ้มอย่างดีใจ ซาจิโกะหรือตามองหน้าลูกอย่างมี ความสุข

“การละเล่น ‘เหยื่อสังเวท’ จบลงแล้ว เตียวต้องเริ่มเล่นเกม เพื่อนแล้วล่ะ”

มาซาอิโกะพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ

“เกมเพื่อนที่ว่าคืออะไร”

“เป็นการละเล่นแบบใหม่ที่ไม่ว่าใครเจ็บปวดใจ...”

6

ยานาเสะนั่งเงียบด้วยความรู้สึกสับสน เขาเบนสายตากลับมาที่หนังสือพิมพ์ก่อนไล่สายตาไปตามบทความที่อ่านค้างไว้

“...รู้สึกว่ามีคนนั้นจะถูกอีกาจิกตีระชระด้วย มีเลือดไหลจากหน้าผาก แต่ลูกชายดิฉันยังงี้ก็คือเด็ก เห็นว่ากลับมาโดยไม่ได้กล่าวขอบคุณและไม่ได้ถามชื่อเอาไว้ด้วย ลูกเล่าให้ฟังว่าเธอเป็นหญิงอายุรุ่นราวคราวเดียวกับแม่ตัวเอง น่าจะอายุราวๆ สี่สิบต้นๆ”

เหตุเกิดช่วงเวลาประมาณห้าโมงเย็นของวันที่ 6 พฤษภาคม ดิฉันขอกล่าวคำขอบคุณคนที่ช่วยลูกชายของดิฉันเอาไว้มา ณ ที่นี้

ว่ากันด้วยเรื่องของอีกา ดูเหมือนลูกชายจะไปเจออีกาตกลงมาจากรัง ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงเดินเข้าไปใกล้ พ่อแม่ของมันที่มองลงมาจากบนต้นไม้ (คาดว่าเป็นแม่อีกา) เข้าใจผิดว่าลูกน้อยของมันจะได้รับอันตราย จึงเข้าโจมตีลูกชายดิฉันอย่างบ้าคลั่ง

แสดงว่าอีกามีเหตุผลในการกระทำของมัน ใช่ว่าเข้าใจมิติมนุษย์อย่างไร้เหตุผล เกิดจากความรักหรือสัญชาตญาณความเป็นแม่ที่ต้องการปกป้องลูก เมื่อคิดได้เช่นนี้ ในฐานะคนเป็นแม่เหมือนกันฉันก็นึกโกรธอีกาไม่ลง

อีกามักถูกมองว่าเป็นนกดูร้ายคงเพราะรูปลักษณ์ประหลาดกับขนดำสนิท แต่เท่าที่ดิฉันทราบ อีกาสมองดี มันจะไม่ทำร้ายคนโดยไม่มีเหตุผล

สมัยวัยรุ่นตอนที่ไปเที่ยวเขาภาคตะวันออกเฉียงเหนือคนเดียว ฉันเคยเปลอเดินเข้าไปในทางเดินเงียบสงัด จนทำให้ฝูงอีกาที่อาศัยอยู่ในหมู่แมงไม้ส่งเสียงร้องระงมขึ้นมา พวกมันส่งเสียงแตกฮือน่าสะพรึงทำให้ฉันหวั่นใจว่าจะถูกล่่นงานหรือเปล่า จึงเร่งฝีเท้าเร็วขึ้น แต่พวกอีกาแค่ส่งเสียงร้องใส่กันชั่วคราวก่อนจะสงบลง ส่วนฉันก็เดินพ้นเส้นทางนั้นออกมาอย่างปลอดภัยโดยไม่เกิดอะไรขึ้น

ตอนนี้มาคิดดูแล้วว่าอีกาแตกฮือคงเพราะมีคนไม่น่าไว้ใจรुक้าเข้าไปในอาณาเขตของพวกมันจึงร้องบอกกันเป็นสัญญาณเตือนให้ระวังภัย อีกาก็รู้สึกหวาดกลัวเช่นเดียวกัน อาจจะเข้าข่าย 'ต่างฝ่ายต่างกลัวซึ่งกันและกัน' ก็เป็นไปได้

บางครั้งการที่สัตว์ป่าแยกเขี้ยวใส่มนุษย์ เพราะมนุษย์รुक้าเข้าไปในอาณาเขตของพวกมันอย่างโยโสมากเกินไปหรือเปล่า บ้างก็ทำเหมือนพวกมันเป็นสัตว์เลี้ยงให้อาหารตามอำเภอใจและดึงเข้ามาในอาณาเขตของมนุษย์โดยไม่ได้ตั้งใจหรือเปล่า

แน่นอนว่าเราควรงดเว้นการล่าสัตว์โดยไม่คำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่การอนุรักษ์เฉพาะบางสายพันธุ์มากเกินไปก็ดีด้วยเหตุผลว่ามีความเสี่ยงใกล้สูญพันธุ์ก็เป็นเรื่องน่าคิดทบทวนเช่นกัน ถึงแม้ต้นเหตุที่ทำให้สิ่งมีชีวิตสายพันธุ์นั้นๆ ใกล้สูญพันธุ์จะเกิดจากมนุษย์ แต่การล่าหรืออนุรักษ์มากเกินไปล้วนเป็นต้นเหตุของการทำลายระบบนิเวศทั้งสิ้น

โลกของสิ่งมีชีวิตประกอบขึ้นบนพื้นฐานของสมดุลอัน

ซับซ้อนและยอดเยี่ยมเกินสติปัญญาของมนุษย์จะหยั่งถึงไปไกลโพ้น การศึกษาวิจัยระบบนิเวศดังกล่าวยังพอไหว แต่ความคิดที่จะ ‘ปกป้อง ’ ระบบนิเวศจะเรียกว่าเป็นความอวดดีของมนุษย์ที่คิดว่าตัวเองควบคุมโลกของสิ่งมีชีวิตได้หรือเปล่า

แม้ใบไม้แห้งที่ร่วงจะร่วงจากกิ่งและผุพังไป แต่ต้นไม้ต้นนั้นก็ยังคงแตกยอดอ่อนใหม่ต่อไป เช่นเดียวกัน ในโลกของธรรมชาติมีวัฏจักรการเวียนว่ายตายเกิดมาตั้งแต่ยุคบรรพกาลก่อนที่มนุษย์จะถือกำเนิดขึ้นเสียอีก ต่อให้เราฝืนทากาวเพื่อติดใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นลงบนกิ่งไม้ก็เป็นได้เพียงการสร้าง ‘ชีวิต’ จอมปลอมเท่านั้น เทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์หรือการแพทย์ใหม่ล่าสุดต่าง ๆ นานาสุดท้ายแล้วก็ไม่ต่างอะไรกับการยื้อชีวิตให้นานขึ้นเช่นเดียวกับการทากาวบนกิ่งไม้นั่นเอง

สิ่งมีชีวิตจะมีชีวิตอยู่จนถึงวันดับสูญ เมื่อถึงเวลาดับสูญเราควรปล่อยให้มันเป็นไปตามทางของมันดีกว่าหรือไม่ มนุษย์เป็นเพียงส่วนหนึ่งในโลกของธรรมชาติเท่านั้น อย่ามัวสำคัญตนผิดว่าจะควบคุมสิ่งแวดล้อมในโลกได้ด้วยการหีบยกกลไกแกนไว้แก่นสารเช่น ‘เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม’ เราควรที่จะกำหนดเขตแดนการใช้ชีวิตกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ให้ชัดเจน แม้จะมีปฏิสัมพันธ์แต่ไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน หากต่างฝ่ายต่างดำเนินชีวิตโดยรักษาอาณาเขตของตัวเอง สิ่งมีชีวิตต่างๆ น่าจะอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุขโดยไม่ต้องฆ่าฟันหรือสู้รบกันโดยไม่จำเป็นไม่ใช้หรือ”

บทความขมวดปมไว้เช่นนี้

แต่สายตาของยานาเสะยังคงไล่ตามตัวอักษรอย่างไม่ลดละเมื่ออ่านไปได้พักหนึ่งเนื้อหาของบทความก็ไม่เข้าหัวแล้ว เกิด

ข้อกังขาอันน่าสะพรึงขวัญเวียนอยู่ในสมองของเขา

มือยูวันหนึ่งซางจิโกะก็บอกว่าโดนอิกาลีจิกหน้าผากมา เมื่อกลับถึงบ้านตอนกลางคืน เขาเห็นภรรยาแปะพลาสติกเตอร์ยาบนหน้าผาก พอถามว่า “ไปโดนอะไรมา” เธอตอบว่า “เมื่อเช้าตอนเอาขยะออกไปทิ้งฉันไล่อิกาลีที่กำลังคุ้ยขยะสดเลยถูกมันจิกเอา” ยานาสะไม่ได้ดีใจอะไรเพราะดูแล้วบาดแผลไม่ร้ายแรง สองสามวันน่าจะหาย

ถ้าจำไม่ผิดเหตุการณ์นั้น...

เขาไล่ตามสายป่านความทรงจำ ยานาสะแทบเพลอส่งเสียงร้องออกมา นั่นมันวันที่ 6 พฤษภาคม วันเดียวกับที่คนเขียนบทความนี้ระบุเอาไว้ไม่ใช่หรือ เหตุบังเอิญหาได้มีเพียงเท่านี้ เขารู้ข่าวฆาตกรรมคามิยะ มิซาเอะ ทางโทรทัศน์ในคืนวันนั้นเช่นกัน

หัวใจของยานาสะเริ่มจ้ำร้องเสียงไม่สู้ดี

ช่วงเวลาประมาณห้าโมงเย็นของวันที่ 6 พฤษภาคม วันที่หญิง “วัยสี่สิบต้นๆ” ถูกอิกาลิจิกเพราะพยายามเข้าไปช่วยลูกชายของผู้เขียนบทความที่มาเที่ยว “บ้านญาติย่านชานเมืองโตเกียว” บังเอิญว่าซางจิโกะอย่างสี่สิบเอ็ดปีและอาศัยอยู่ในย่านชานเมืองโตเกียวเหมือนกัน และถูกอิกาลิจิกหน้าผากเพราะเอาขยะสดไปทิ้งซ้ำร้ายวันเดียวกันนั้นแม่ของเพื่อนร่วมชั้นที่กลั่นแกล้งมาซาฮิโกะ ก็ถูกใครบางคนฆ่าตายด้วย...

เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องบังเอิญจริงหรือ

จนถึงตอนนี้คนร้ายที่ฆ่าคามิยะ มิซาเอะ ยังคงถูกมองว่าเป็น “การก่ออาชญากรรมเพื่อหวังลวงลามทางเพศโดยคนรู้จัก” แต่ในความเป็นจริงสื่อไม่ได้รายงานชัดเจนว่าถูกกระทำซ้ำเราหรือไม่ ทำให้ไม่รู้สถานการณ์ที่ชัดเจน ถึงจะมีรายงานว่า “ผู้ตาย

อยู่ในสภาพเกือบเปลือย” หรือ “คนร้ายต้องการชมชื่น” แต่ไม่มี
สื่อสำนักใดฟันธงว่าเธอ “ถูกชมชื่น”

ไม่ว่าคามิยะ มิซาเอะ อาจถูกถอดเสื้อผ้าออกเฉย ๆ
แต่ไม่ได้ถูกล่วงเกินทางเพศก็ได้ ถ้าเป็นแบบนั้นคนร้ายก็ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ชายเสมอไป เป็นไปได้ว่า คนร้ายรู้ว่าผู้ตายมีความ
สัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมากหน้าหลายตา จึงจัดฉากให้ดูเหมือน
เป็นการลงมือโดยผู้ชาย

เป็นไปได้ที่คนร้ายจะเป็นผู้หญิง...

วันนั้นคนร้ายไปแมนชั่นผู้ตาย เกิดมีปากเสียงบางอย่าง
กับผู้ตายที่กำลังแต่งหน้าโดยหันหน้าเข้าหากระจก จึงคว้าของ
ใกล้ตัวพาดเข้าใส่ด้านหลังศีรษะผู้ตาย ก่อนรัดคอด้วยถุงนอน
ดูเหมือนเป็นการก่ออาชญากรรมที่เกิดจากอารมณ์ชั่ววูบมากกว่า
การฆาตกรรมที่วางแผนเอาไว้

ยานาเสะนึกถึงคำพูดของซาจิโกะที่พูดค้างไว้เมื่อครู่ว่า
ระหว่างที่คุยกับคามิยะ มิซาเอะ ที่มีท่าทีเพิกเฉยไร้ความจริงจัง
ของเธอทำให้ “ฉันจนขาดโดยไม่ทันรู้ตัว” หลังจากนั้นเธอตก
ใจและเจ็บไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดต่อว่า “...ฉันคิดว่าคุยกับ
คนพรรคนี้ไปก็ไม่ได้อะไร เลยกลับออกมา”

ซาจิโกะแค่กลับออกมาเฉย ๆ จริงหรือ เธอเล่าว่าไปแมนชั่น
ของคามิยะเมื่อปีที่แล้ว แต่เธอไปเมื่อปีที่แล้วจริงหรือ ตอน
ซาจิโกะไปหาคามิยะที่บ้าน คามิยะกำลังแต่งหน้า และตอนถูก
ใครบางคนฆ่า คามิยะก็กำลังแต่งหน้าเช่นกัน บังเอิญขนาดนั้น
จริงหรือ

ทุกอย่างล้วนเป็นเรื่องบังเอิญอย่างนั้นหรือ
หรือว่า...

เธอเป็นคนทำ
ยานาเสะมองภรรยา
ซาจิโกะ
เธอเป็นคนทำหรือ
เขาอยากตะโกนถามภรรยาแบบนี้
เป็นไปไม่ได้หรอกจริงไหม เธอจะเป็นคนทำเรื่องแบบนี้
ได้ยังไง ฉันคิดมากเกินไปใช่ไหม ฉันพุ่งซ่านไปเองใช่ไหม
ซาจิโกะกับมาซาฮิโกะยังคงกินข้าวไปคุยกันไปเหมือนเดิม
มาคิดดูแล้วเขาเพิ่งรู้สึกเวลาที่กินข้าวมาซาฮิโกะไม่คิดจะ
นั่งข้างพ่อเลย เขาจะไปนั่งข้างแม่เสมอ

“ดูๆ ทำหูกอีกแล้ว”

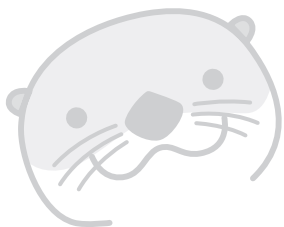
ซาจิโกะยิ้มพลางเช็ดกับข้าวที่มาซาฮิโกะทำหูกด้วยผ้าเช็ดโต๊ะ
ยานาเสะมองสองแม่ลูกด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่นแต่
พูดอะไรไม่ออก แสงแดดยามเช้าส่องผ่านม่านลูกไม้เข้ามายัง
โต๊ะรับประทานอาหารที่สามคนนั่งล้อมวงกันอยู่เป็นลำแสงเดียว

ลำแสงที่สาดเข้ามาแบ่งโต๊ะเป็นสองส่วนพอดีบพอดี สายตา
ของยานาเสะในตอนนั้นมองเห็นลำแสงพาดกันอาณาเขตระหว่าง
ภรรยา กับลูก และตัวเอง

เหตุใดอีกจึงร้อง

เสียงผู้หญิงหวาน ๆ ดังก้องขึ้นในสมองของเขา เสียงของ
ซาจิโกะนั่นเอง บทเพลงกล่อมเด็ก “ลูกน้อยทั้งเจ็ด” ของโนงูจิ
อุโจ² ที่ซาจิโกะชอบร้องสมัยมาซาฮิโกะยังเป็นเด็กทารกดังก้อง
ในสมองอันว่างเปล่าของยานาเสะ

ลูกๆน่ารัก น่ารัก
แม่กำร็อง
ลูกๆน่ารัก น่ารัก
แม่กำร็อง

ทดลองอ่าน

² โนงจิ อุใจ (ค.ศ. 1882 - 1945) นักแต่งกลอนและเพลงกล่อมเด็กชื่อดังของญี่ปุ่น